

**ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ
& ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΔΗΜΟΥ ΓΑΛΑΤΣΙΟΥ
Κ.Α.Π.Η. ΓΑΛΑΤΣΙΟΥ**

**ΤΕΥΧΟΣ 6
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2018**

Ο θησαυρός της δικής μας καρδιάς

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ της δικής μας καρδιάς

Το 6ο τεύχος του **ΘΗΣΑΥΡΟΥ** που κρατάτε στα χέρια σας περιέχει ποικιλία εξαιρετικών θεμάτων και έντονο άρωμα από παλιό Γαλάτσι. Περιέχει άρθρα μοναδικά και πλούσια από πληροφορίες για το Γαλάτσι των περασμένων δεκαετιών και την πορεία του από βοσκότοπος σε όμορφο δήμο.

Αναφέρεται στα μοναδικά του σημεία και στοιχεία και εμπλουτίζεται από φωτογραφικό υλικό που διαθέτουν άνθρωποι οι οποίοι μεγάλωσαν και ζουν σε αυτό. Το αφιερώνουμε με αγάπη σε κάθε Γαλασιώτη αλλά και στο Γαλάτσι μας.

Ένα ακόμη τεύχος του «Θησαυρού της δικής μας καρδιάς» βρίσκεται στα χέρια σας και αποτελεί ιδιαίτερη χαρά για όλους μας το γεγονός ότι συνεχίζεται το αφιέρωμα στο Γαλάτσι και στα ήθη και έθιμά του από ανθρώπους της πόλης, που τα έζησαν και που αγαπούν τον τόπο τους.

Είναι ελπιδοφόρο ότι υπάρχουν Γαλασιώτες και Γαλασιώτισσες που έχουν τη διάθεση να μοιραστούν τις αναμνήσεις τους με όλους εμάς και να μας κληροδοτήσουν τα προσωπικά τους βιώματα.

*Ευχαριστούμε θερμά και ευχόμαστε να είστε
πάντα γεροί και δημιουργικοί.*

**Ο Δήμαρχος Γαλασίου, Γιώργος Μαρκόπουλος
ο Πρόεδρος, ο Αντιπρόεδρος και το Διοικητικό Συμβούλιο
του Οργανισμού Κοινωνικής Προστασίας και Αλληλεγγύης.**

Γαλάτσι, Νοέμβριος 2018

Φθινόπωρο

Φθινόπωρο μια από τις τέσσερις εποχές του χρόνου. Η κάθε μια με τις δικές της χάρες και ανησυχίες.

Αφήσαμε πίσω μας το καλοκαίρι με τις διακοπές, την ξεγνοιασιά, τα μπάνια και την ανεμελιά.

Ο καιρός αλλάζει δεν έχουμε τις ζέστες του καλοκαιριού, έρχονται οι πρώτες βροχές, τα φύλλα των δέντρων πέφτουν και γενικότερα η φύση έχει μια άλλη όψη.

Τα σχολεία ξεκίνησαν, τα παιδιά προσπαθούν να προσαρμοστούν για την καινούργια σχολική χρονιά.

Οι γονείς πάλι από την πλευρά τους, το καλύτερο για τα παιδιά τους, βοηθώντας τα με οποιονδήποτε τρόπο.

Τρέχουν να τα πάνε σχολείο και μετά για την δουλειά τους. Οι παππούδες και οι γιαγιάδες με την σειρά τους αναλαμβάνουν να τα πάρουν από το σχολείο και να τα προσέχουν ώσπου να γυρίσουν οι γονείς τους.

Οι γεωργοί μαζεύουν την συγκομιδή τους, τα καλαμπόκια, τα σταφύλια, τα μήλα, τα καρύδια, τα κάστανα και ότι άλλο έχει ο καθένας και αργότερα τον Νοέμβριο θα σπείρουν τα σιτηρά.

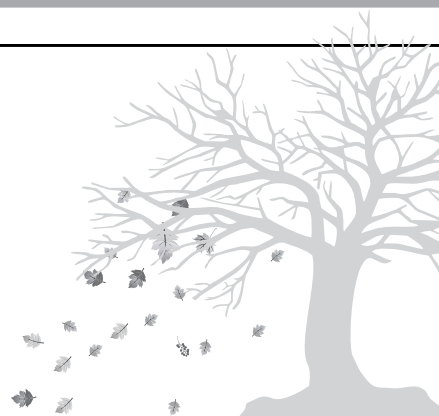
Ο Οκτώβριος είναι ο μήνας που τρυγούσαμε τα σταφύλια. Θα ανατρέξω λίγο στα παιδικά μου χρόνια και θα θυμηθώ το τι γινόταν αυτή την εποχή.

Στο χωριό μου τότε είχαμε πολλά αμπέλια και μεγάλη παραγωγή. Όλο το χωριό ξεκινούσε σχεδόν την ίδια μέρα για τον τρύγο.

Να βλέπεις τα άλογα να πηγαionoέρχονται φορτωμένα με μεγάλες κόφες (κοφίνες) ή βούτες έτσι τις λέγαμε, γεμάτες σταφύλια για να τα πάνε στο σπίτι και να τα αδειάσουν στο λινό όπου στο τέλος θα γινόταν το πάτημα των σταφυλιών φυσικά με τα πόδια.

Το σπίτι μας είναι στο επάνω μέρος του χωριού, στο κοτρώνι όπως το λέγαμε. Από κει περνούσαν όλα τα ζώα φορτωμένα για να πάνε και να τα αδειάσουν.

Ο ένας καθόταν εκεί στο λινό για να βοηθήσει αυτόν που έφερνε τα άλογα με τα σταφύλια, να τα κατεβάσουν και

να τα αδειάσουν στο λινό, για να φύγει πάλι για το αμπέλι και να φορτώσει. Αυτό γινόταν όλη την μέρα.

Η εικόνα αυτή να πηγαionoέρχονται όλοι οι χωριανοί με τα άλογα ή τα γαϊδουράκια τους φορτωμένα θα μου μείνει αξέχαστη.

Τώρα όλα αυτά έχουν αλλάξει γιατί υπάρχουν τα φορτηγάκια και τα πατητήρια.

Με το μούστο φτιάχνουμε το πετιμέζι, την μουσταλευριά και τα μουστοκούλουρα.

Παπαγεωργίου Βασιλική, Α' Κ.Α.Π.Η.

Πρωτοβρόχια και σαλιγκάρια

Φέτος υποδεχτήκαμε τα πρωτοβρόχια τις τελευταίες μέρες του Σεπτεμβρίου και τότε ήταν που ευχάριστες αναμνήσεις ξαναήρθαν στο νου μου.

Θυμήθηκα τότε που ήμουν παιδί και νέος και είχαμε συνδυάσει τα πρωτοβρόχια με το μάζεμα των σαλιγκαριών.

Βλέπετε σκαρίζανε αμέσως από τις φωλιές τους μόλις έπεφταν οι πρώτες βροχές.

Ξεκινούσαμε μόνοι ή με παρέα, πηγαίναμε στα κτήματα και τα μαζεύαμε με τα χέρια. Τα βρίσκαμε κυρίως στις άκρες των χωραφιών.

Μαζεύαμε μόνο τα λευκά σαλιγκάρια που ήταν κατάλληλα για φαγητό. Τα άλλα τα καφετί, τα γύφτικα όπως τα λέγαμε, έτρωγαν φραγκόσυκα, είχαν πολλά σάλια και δεν τα προτιμούσαμε.

Ήταν τόσα πολλά που έμοιαζαν με κοπάδια από πρόβατα. Μαζεύαμε σε σακούλες μεγάλες ποσότητες και τα φέρναμε σπίτι.

Τα βάζαμε σε ένα χώρο ώστε να μην φεύγουν και τα κρατούσαμε 2 μέρες. Τους ρίχναμε πίτουρο, το οποίο έτρωγαν και έβγαζαν τις ακαθαρσίες και τα σάλια τους,

μετά τα βράζαμε στον τέντζερη και στην συνέχεια με ένα πιρούνι τα ξεχωρίζαμε από το κέλυφος και τις υπόλοιπες ακαθαρσίες τους.

Τα μαγειρεύαμε και τα τρώγαμε άλλοτε με μυρωδικά και χόρτα και άλλοτε ψητά ή όπως άρεσαν στον καθένα. Ήταν πεντανόστιμα. Μαζεύαμε όλο τον χειμώνα.

Κυρίως πρωί, μετά από βροχή και γλυκό καιρό. Όταν είχε πολύ κρύο δεν πηγαίναμε γιατί δεν βρίσκαμε.

Στις μέρες μας και να θες δεν βρίσκεις εύκολα σαλιγκάρια στους αγρούς. Βλέπεις είναι ελάχιστα γιατί φοφάνε από τα φυτοφάρμακα.

Σήμερα όποιος επιθυμεί να φάει σαλιγκάρια, αγοράζει αυτά του εμπορίου που προέρχονται από εκτροφεία.

Όμως έχει άλλη χάρη να τα μαζεύεις από το φυσικό τους περιβάλλον, να είσαι στην φύση κυνηγός και να νιώθεις την δροσιά της βροχής και την μυρωδιά του νωπού χώματος.

Αξέχαστες στιγμές και νοστιμιές.

Σωτηρόπουλος Χρήστος,
Γ' Κ.Α.Π.Η.

Φθινόπωρο

Άρχισαν τα πρωτοβρόχια μύρισε φθινόπωρο της κληματαριάς τα φύλλα πέφτουν στον αυλόγυρο.

Στάλα στάλα πέφτει από τον ουρανό η βροχή και οι γεωργοί θα σπείρουν την ευλογημένη γη.

Τα χελιδόνια φεύγουν άνοιξαν φτερά για μακριά και οι πόρτες του σχολείου άνοιξαν για να δεχτούν τα παιδιά.

Αξαιοπούλου Άννα,
Α' Κ.Α.Π.Η.

Λιομαζέματα - Λαδοβγαλσήματα

Μήνας Οκτώβρης. Μήνας για τα λιομαζώματα και τα λαδοβγαλσήματα.

Πάλι οι θύμησες των παιδικών χρόνων στριφογυρίζουν στο μυαλό μου σαν να βρίσκομαι ξανά με τους γονείς και τα αδέρφια μου για να πάμε στα λιομαζώματα.

Πριν από πολλά χρόνια το λάδι δεν έβγαине όπως σήμερα σε εργοστάσια αλλά στις φάμπρικες του κάθε χωριού. Ας επιστρέψουμε όμως να πάμε στο μάζεμα της ελιάς.

Οι ετοιμασίες αρχίζουν από βραδύς όταν η μάνα ετοιμάζει το κολατσιό (ψωμί, τυρί και τηγανίτες με μέλι) και το μεσημεριανό (πατατοσαλάτα, τυρί, φρεσκοζυμωμένο ψωμί, ελιές και κρασί από το μεθύρι μας).

Πρωί πρωί ξεκινάμε με τα δύο μας τα γαϊδούρια να προπορεύονται και με τους υπόλοιπους να ακολουθούμε.

Οι ελιές μας είναι σιγκλίδι (δηλαδή φορτωμένες) και πρέπει να μαζέψουμε όσες περισσότερες γίνεται γιατί θα βγει το λάδι για δυο χρονιές.

Από τις ελιές μαζεύουμε χώρια τις ασκούδες (ζαρωμένες καφέ ελιές) τις οποίες αφού αλατίσουμε τις βάζουμε στην μεθύρα (πήλινο μεγάλο δοχείο) για να τις φάμε μέσα στον χειμώνα.

Επίσης, διαλέγουμε τις μεγάλες

καταπράσινες ελιές, τις οποίες βάζουμε στο νερό και στο αλάτι και τις λέμε ακολουμπάδες.

Αυτές κρατάνε και δύο και τρία χρόνια στο μεθύρι. Τα λιομαζώματα κρατάνε περίπου τρεις βδομάδες και αφού μαζευτούν όλες οι ελιές τις πάμε στην φάμπρικα.

Στην φάμπρικα υπάρχει μια πελώρια στρογγυλή πέτρα με μια τρύπα μεγάλη στο κέντρο της, σ' αυτήν την τρύπα ρίχνονται οι ελιές.

Η πελώρια στρογγυλή πέτρα έχει μια μανιβέλα την οποία γυρίζουν οι εργάτες της φάμπρικας γύρω γύρω και έτσι πολτοποιούνται οι ελιές. Αυτό τον πολύτο μεταφέρουν στις τσουράπες (ύφασμα φτιαγμένο από τις τρίχες των κατσικιών) και έπειτα πιέζουν με ένα βαρύ σίδερο πλατύ τις τσουράπες με τον πολύτο της ελιάς ανάμεσα τους για να βγει το λάδι.

Όσες ώρες κρατάει το βγάλσιμο του λαδιού, παράμερα υπάρχει τραπέζι στρωμένο με τυρί, ψωμί, καρύδια, σύκα, ζαμπόνια χωριάτικα, ρακί, κρασί και ότι καλό υπάρχει στο κάθε νοικοκυριό για τους εργάτες και για τους παρευρισκόμενους και φυσικά δεν λείπουν τα δίστιχα και οι πατινάδες από τους συγχωριανούς μου.

Στο χωριό μου στην Απείρανθο της

Νάξου κάθε εποχή την ζούμε δυνατά και ξεχωριστά την καθεμία, αυτή την εποχή νιώθαμε χαρά για την σοδειά του λαδιού.

Τα πιθάρια και τα μεθύρια γεμίζουν και το λάδι είναι άφθονο για δυο χρόνια, το ίδιο και οι ελιές.

Το καντήλι μας θα ανάβει και ένα μεγάλο ευχαριστώ θα ανεβαίνει στα ουράνια, στο Θεό και δημιουργό μας παρακαλώντας τον να είμαστε όλοι καλά να ξαναλιομαζέψουμε και να ξαναλιοβγάλουμε.

Ελευθερίου Λαμπροπούλου Καλλιόπη,
Γ' Κ.Α.Π.Η.

Το μάζεμα της ελιάς

Αγροτική δουλειά και αυτή όπως και πολλές άλλες που συμμετείχαμε και εμείς τα παιδιά.

Κοπιαστική δουλειά το μάζεμα της ελιάς όμως δεν θα αναφερθώ στην κούραση και τις δυσκολίες απλά στην θύμηση. Μου έρχονται εικόνες του τότε που σαν παιδί δεν μπορούσα να καταλάβω πόσο πολύτιμο ήταν αυτό που κάναμε.

Είχαμε μεγάλο λιοστάσι, το λάδι δεν μας έλειπε ποτέ. Το μάζεμα λοιπόν άρχιζε τον Νοέμβρη μήνα που άρχιζαν τα κρύα, είπα δεν θα αναφερθώ σε δυσκολίες και σταματάω σ' αυτό.

Όλη η οικογένεια από το πρωί πηγαίναμε στο λιοστάσι, στρώναμε κάτω από την ελιά πανιά, μεγάλα караβόπανα που τα χρησιμοποιούσαμε και στις λιάστρες στα καπνά.

Ανέβαιναν οι άντρες πάνω στην ελιά και με τους λούρους - ράβδους τίνιζαν την ελιά. Όσα κλωνάρια δεν φτάνανε τα κόβανε, έτσι γινόταν και το κλάδεμα του δέντρου.

Οι γυναίκες από κάτω με τον ίδιο τρόπο γύρω γύρω από την ελιά. Εμείς τα παιδιά μαζεύαμε αυτές που πετάγονταν έξω

από τα πανιά και όταν η ώρα πέρναγε και αρχίζαμε και πεινάγαμε, φωνάζαμε στην μάνα μας 'μάνα δεν ήρθε μεσημέρι σήμερα;' και τότε η μάνα μας πήγαινε, άναβε φωτιά, έβαζε τρεις πέτρες γύρω από την φωτιά και έβαζε πάνω τον τέντζερη με την φασολάδα να ζεσταθεί.

Αυτό ήταν συνήθως το φαγητό μας, φασολάδα, ελιές, ρέγκα και κρεμμύδι, που το έπαιρνε ο πατέρας μας και το έσπαζε σε μια πέτρα πάνω με την παλάμη του.

Τι ωραίες αναμνήσεις Δεν ξεχνιούνται αυτές ποτέ όσα χρόνια και αν περάσουν. Το απόγευμα αρχίζαμε να μαζεύουμε τα πανιά με τις ελιές και τις λικνίζαμε με το φτυάρι, δηλαδή τις πετάγαμε στον αέρα και φεύγανε τα κοτσάνια, τις τσουβαλιάζαμε, τις φορτώναμε στο γαϊδούρι και τις πηγαίναμε στο ελαιοτριβείο.

Την τελευταία μέρα του μαζέματος, η μάνα μας θα μας έφτιαχνε χαλβά. Όταν έφερνε ο πατέρας το λάδι στο σπίτι, άνοιγε τον τενεκέ και βούταγε ψωμί στο λάδι, μας το έδινε και μας έλεγε «καλοφάγωτο και του χρόνου.» Η μάνα μας έλεγε «αν θέλετε να σας κάνω τηγανίτες πηγαίνετε και φέρτε λικόκι από το ελαιοτριβείο.» Το

λικόκι είναι τα κουκούτσια της ελιάς.

Μετά το άλεσμα στο πιεστήριο που πιέζεται ο πολτός για να βγει το λαδί, τα κουκούτσια γίνονταν σαν ένα χοντρό φύλλο πίτας, που όταν το βάλεις στο τζάκι κάνει ωραία φωτιά.

Τρέχαμε και μείς και γεμίζαμε τσουβάλια λικόκι για να φάμε τηγανίτες. Όμως δεν τελείωσα εδώ το μάζεμα, έχουμε αφήσει πίσω τα κλαριά από τα κλαδέματα.

Θα κόψουμε τα χοντρά ξύλα για το τζάκι και τα λιανοκλάδια για τον φούρνο. Έτσι θα καθαριστεί και το λιοστάσι για του χρόνου πάλι.

Έτσι γινόταν το μάζεμα της ελιάς τότε, πολύ δύσκολα. Σήμερα έχουν αλλάξει τα πράγματα, έχουν μηχανήματα, αυτοκίνητα και διάφορες άλλες ευκολίες.

Με το λάδι λοιπόν αυτό το ευλογημένο αγαθό γίνονταν και διάφορες συναλλαγές, ανταλλαγές.

Με μια οκά λάδι έπαιρνες ένα ζευγάρι παντόφλες για παράδειγμα ή ότι άλλο χρειαζόταν ο καθένας. Αυτά θυμάμαι από το μάζεμα της ελιάς.

Παρασκευοπούλου Ελευθερία, Α' Κ.Α.Π.Η.

Έλληνας καθηγητής στο Σουδάν

Ήμουν εκπαιδευτικός και το 1969 το Υπουργείο Παιδείας με απέσπασε για 3 χρόνια από το Α΄ Γυμνάσιο Αρρένων Καλαμάτας στην Κοντομικάλειο Ελληνική Σχολή του Χαρτούμ στο Σουδάν, στην καρδιά της Αφρικής.

Πήγα οικογενειακώς σε μια χώρα πολύ διαφορετική από την δική μας, τόσο στον πολιτισμό όσο και ως προς το κλίμα της.

Ένα κλίμα πολύ θερμό όλο το χρόνο και ξηρό, ξηρότατο, δηλαδή υγιεινό αφού δεν έβρεχε σχεδόν καθόλου παρά μόνο τον Ιούλιο που λείπαμε για διακοπές στην Ελλάδα.

Από Φλεβάρη μέχρι τα Χριστούγεννα η θερμοκρασία ήταν συνήθως 50-55 βαθμοί υπό σκιά.

Δρόμιζε λίγο από 25 Δεκεμβρίου μέχρι του Αγίου Χαραλάμπους (τότε οι Σουδανοί τουρτούριζαν) και θύμιζε κάπως τον δικό μας Μάη.

Για να καταλάβετε την Πρωτοχρονιά του 1970 εκκλησιαστήκαμε με κοντομάνικο πουκάμισο και 12 ανεμιστήρες πάνω από τα κεφάλια μας.

1η Μαρτίου είχαμε τις γυμναστικές επιδείξεις το βράδυ, λόγω καύσωνα και ακόμα θυμάμαι τις κυρίες με τις βεντάλιες.

Δυσκολεύτηκα λόγω της μεγάλης θερμοκρασίας να προσαρμοστώ και τον πρώτο μήνα της παραμονής μου εκεί, λιποθύμησα τρεις φορές στα σκαλιά του σχολείου μας.

Ο ήλιος ανέτειλε όλο το χρόνο στις 6.00 και έδυε στις 6.00 μ.μ. Την νύχτα

κοιμόμασταν κάτω από τον έναστρο ουρανό.

Ότι και να πω για το λαμπρότατο φεγγάρι και τον έναστρο ουρανό του Σουδάν είναι λίγο. Κάποια φορά που διάβαζα στους μαθητές μου τον Αττικό Ουρανό του Μελά, με ρώτησαν να απαντήσω αν είχα δει στην ζωή μου ωραιότερο ουρανό από τον Σουδανικό.

Δεν μπόρεσα να διαφωνήσω μαζί τους γιατί είχαν δίκιο. Είχε βλέπετε ένα χρώμα μωβ-λουλακί και ήταν πεντακάθαρος.

Το Χαρτούμ, η πρωτεύουσα, βρίσκεται ανάμεσα σε δυο Νείλους, το Λευκό και το Γαλάζιο.

Ο λευκός είναι κατηφορικός και ορμητικός, ενώ ο Γαλάζιος ήρεμος και πλωτός, ο οποίος είχε στο μέσο του νησί με καλλιέργειες.

Στην βορινή σχεδόν άκρη της πρωτεύουσας σμίγουν οι δυο Νείλοι, θάλασσα πραγματική.

Ο τόπος συμβολής τους λέγεται Μόγκρεν, είναι ένα μεγάλο πάρκο. Από το Χαρτούμ οι δυο Νείλοι (που έρχονται από τα βάθη της Αφρικής) εκβάλλουν σαν ένας στην Μεσόγειο, αφού διασχίσει την Σαχάρα, την Αίγυπτο.

Από το αεροπλάνο διακρίνεται καθαρά καθόλη την διαδρομή από Χαρτούμ μέχρι Κάιρο, το μεγάλο μπλε φίδι του Νείλου σε αντίθεση με το ανοικτό κίτρινο χρώμα της ερήμου.

Το σχολείο που δίδασκα, βρισκόταν σε ένα πολύ ωραίο και ευρύχωρο μέρος με εκκλησία, μητρόπολη και κοινότητα

στον ίδιο άνετο χώρο κάτω από πανύψηλα βαθύσκια δέντρα.

Το σχολείο λειτουργούσε από 16 Αυγούστου μέχρι 15 Μαΐου. Είχε γύρω στα 150 παιδιά (Δημοτικό - Γυμνάσιο) και κάθε τμήμα από 15 μαθητές. Τα παιδιά ήταν κυρίως ελληνόπουλα, πλην ελαχίστων που ήταν μιγάδες, από γάμο Έλληνα με Σουδανή.

Οι καθιερωμένες μας εκδρομές ήταν συνήθως στο πάρκο Μόγκρεν και παίζαμε ποδόσφαιρο καθηγητές και μαθητές.

Εμένα με αποκαλούσαν Δομάζο ίσως και λόγω του αναστήματος. Πέρασα όμορφα εκεί και επειδή τα βιώματά μας, μας ακολουθούν, σας εξομολογούμαι ότι στα 45 χρόνια που μεσολάβησαν από τότε, πολλές φορές είδα όνειρο πως επέστρεψα σε εκείνο το σχολείο, ανέβηκα στην έδρα και είπα στα παιδιά «Είμαι ο καθηγητής που πριν από μερικές δεκαετίες δίδαξα ελληνικά στην μητέρα σας και στον πατέρα σας.»

Οι Σουδανοί ήταν άνθρωποι με καλά αισθήματα, φιλήσυχος λαός και πιο πολιτισμένοι από τους Αιγύπτιους.

Νομοταγείς και προσεκτικοί. Θυμάμαι οι οδηγοί σταματούσαν όταν έβλεπαν πεζό να πλησιάζει την διαγράμμιση, ενώ στην χώρα μας ακόμα και σήμερα οι οδηγοί αυτό δεν το εφαρμόζουν.

Οι Έλληνες του Σουδάν ήταν πλούσιοι και είχαν 3-4 αυτοκίνητα ή 3-4 άραβες υπηρέτες.

Οι εκπαιδευτικοί ήταν οι φτωχότεροι, παρόλο που καλοπληρώνονταν.

Υπήρχαν πολύ καλοί Έλληνες γιατροί όλων των ειδικοτήτων και φαρμακοποιοί.

Όπως όλοι οι Έλληνες του εξωτερικού, έτσι και οι Έλληνες του Σουδάν, αγαπούσαν πολύ την πατρίδα, την νοσταλγούσαν και αυτό το έδειχναν με κάθε τρόπο.

Έτσι την νοσταλγούσα και εγώ και όταν έκανα μάθημα ενώ μπροστά μου ήταν τα παιδιά ήταν ο Νότος, εγώ συχνά κοιτάζα από το παράθυρο δεξιά μου προς τον βορρά, που ήταν η Μεσόγειος. Κάποια φορά με ρώτησαν τα παιδιά "Γιατί κύριε κοιτάτε προς τα εκεί;"

Και η απάντησή μου ήταν "Γιατί εκεί είναι η πατρίδα."

Σκιαδάς Γιώργος, Γ' Κ.Α.Π.Η.

21 η Νοεμβρίου

Ημέρα χαράς για το χωριό μου, την Παντάνασσα Τριχωνίδος Αγρινίου.

Γιορτάζει η εκκλησία μας, τα Εισόδια της Θεοτόκου, της Παναγίας της Πολυσπορίτισσας όπως την λέγαμε στο χωριό μου.

Λίγες μέρες πριν την γιορτή, ο δάσκαλος μας θα μας πήγαινε εκδρομή έξω από το χωριό στους πρόποδες του βουνού που άρχιζε το δάσος, εκεί κόβαμε σμύρνα, μυρτιές από μια αγκαλιά το κάθε παιδί, τις φέρναμε στο χωριό και οι κοπέλες του χωριού μ' αυτά θα στόλιζαν την είσοδο της εκκλησίας και την εικόνα της Παναγίας.

Επίσης, την ημέρα της γιορτής κά-

ναμε τα πολυσπόρια.

Σ' ένα καζάνι βράζαμε όλα τα όσπρια μαζί, φασόλια, ρεβύθια, κουκιά, καλαμπόκι, φακές, σιτάρι για να τιμήσουν την Παναγία την Πολυσπορίτισσα που ήταν η προστάτης της σποράς.

Μετά την λειτουργία μοιράζανε στους προσκυνητές τα πολυσπόρια και άρχιζε το γλέντι και ο χορός μέχρι το βράδυ.

Μεγάλη η χάρη της Παναγίας μας.

Παρασκευοπούλου Ελευθερία,

Α' Κ.Α.Π.Η.

Τα τρία κόσκινα του Σωκράτη

Η γλώσσα είναι όργανο του στόματος απαραίτητο για την ομιλία, σύστημα επικοινωνίας μεταξύ των ανθρώπων, το οποίο βασίζεται στη χρήση των λέξεων.

Σκέφτηκα να γράψω κάτι για την γλώσσα. Επιφυλάσσομαι όμως να γράψω άλλη φορά περισσότερα και να εντοπίσω το θέμα στο κουτσομπολιό.

Ένας από τους επτά σοφούς της αρχαιότητας ο Χίλων ο Λακεδαιμόνιος είπε «μη προτρεχέτω η γλώττα της διανοίας» που θα πει πρέπει η γλώσσα να μην τρέχει πιο μπροστά από τον νου.

Με άλλα λόγια πρέπει να σκεφτόμαστε τι θα πούμε και μετά να το λέμε διότι υπάρχει το ενδεχόμενο να μην είναι πχ. αληθές, να είναι συκοφαντικό, να μειώνει την αξιοπρέπεια του άλλου, οπότε τα αποτελέσματα θα είναι οδυνηρά.

Όπως λέει και ο Στοβαίος «γλώσσα

φειδωλή άριστος θησαυρός στους ανθρώπους είναι», το ίδιο είπε και ο Ησίοδος.

Η ερμηνεία του, όταν προσέχουμε τι θα πούμε είναι άριστος θησαυρός.

Ο λαός μας λέει «η γλώσσα κόκαλα δεν έχει και κόκαλα τσακίζει». Η γλώσσα οδήγησε πολλούς στην καταστροφή, όπως η γλώσσα είναι αιτία πολλών κακών.

Τώρα θα σας διηγηθώ κάτι, είπε κάποιος στον Σωκράτη: Διδάσκαλε έχω να σου διηγηθώ όπως ένας φίλος σου... στάσου τον διακόπτει ο Σωκράτης, πέρασες από τρία κόσκινα αυτό που έχεις να μου πεις;

Ποια είναι τα τρία κόσκινα; το πρώτο είναι το κόσκινο της αλήθειας. Έχεις εξακριβώσει αν αυτό που θα μου πεις είναι αλήθεια;

Ή όχι, γιατί άκουσα άλλους να τα λένε.

Τότε μήπως το πέρασες από το δεύτερο κόσκινο, το κόσκινο της καλοσύνης;

Ότι έχεις να μου διηγηθείς, αν δεν είναι αληθινό, τουλάχιστο είναι καλό; Να σου πω την αλήθεια όχι και τόσο.

Τότε ας δούμε αν το πέρασες από το τρίτο κόσκινο, το κόσκινο της ανάγκης.

Ότι έχεις να μου διηγηθείς είναι αναγκαίο και πρέπει εξάπαντος να το μάθω;

Για να είμαι ειλικρινής αναγκαίο δεν είναι. Τότε αν δεν είναι αληθινό, καλό και αναγκαίο, άφησε το να ξεχαστεί και ας ασχοληθούμε με κάτι άλλο.

Πόσες φορές αλήθεια θα είχαμε αποφύγει φιλονικίες με τους άλλους, φίλους και συνεργάτες μας αν θα θέλαμε να χρησιμοποιήσουμε πριν μιλήσουμε τα τρία αυτά κόσκινα του Σωκράτη;

Το κόσκινο της αλήθειας, της καλοσύνης και της ανάγκης.

Μοσχονά Αικατερίνη, Β' Κ.Α.Π.Η.

Η ξενιτιά

Πόσες φορές έχω ανοίξει το άλμπουμ κοιτώντας φωτογραφίες που με γυρίζουν πολλά χρόνια πίσω σε μια εποχή φτώχειας, στέρησης και αναπολώ με δάκρυα εκείνα τα χρόνια.

Ο πόλεμος είχε καταστρέψει όλο το βίος των γονιών μου. Ο περισσότερος κόσμος αναζητούσε τα απαραίτητα και μια δουλειά για να ζήσουν.

Δύσκολα χρόνια για όλους ώσπου οι περισσότεροι σκέφτηκαν να ακολουθήσουν τον δρόμο που οδηγούσε κάπου μακριά, Ευρώπη ή Αμερική.

Από το χωριό μου είχαν φύγει πολλοί χωριανοί μας. Εγώ μεγαλωμένη σε κείνα τα δύσκολα χρόνια όπως και ο άντρας μου δεν δυσκολευτήκαμε να ακολουθήσουμε τον ίδιο δρόμο με εκείνους.

Έτσι η άνοιξη του 1969 σημάδεψε την ζωή μας, τραυμάτισε την ψυχή μας και έκανε το δάκρυ μας να τρέχει άφθονο όταν από τα μάτια μας έσβησε η λάμψη από την εικόνα του αποχαιρετισμού των αγαπημένων μας και του χωριού μας.

Οι ευχές της πεθεράς μου και των αδελφιών μας, μας συνόδευσαν μέχρι το αεροδρόμιο της Αθήνας.

Στο βιβλίο επισκεπτών του χιονοδρομικού κέντρου του Βελουχίου άφησα την πέννα μου να γράψει το γνωστό ποίημα του Γ. Δροσίνη «τώρα που θα φύγω και θα πάω στα ξένα και θα ζού-

μαζί και η φιλία γινόταν πιο δυνατή. Τα χειμωνιάτικα βράδια μιλούσαμε για την πατρίδα μας ξεχωριστά ο καθένας για τον δικό του τόπο.

μαζί και η φιλία γινόταν πιο δυνατή. Τα χειμωνιάτικα βράδια μιλούσαμε για την πατρίδα μας ξεχωριστά ο καθένας για τον δικό του τόπο.

Εμείς ήμασταν στεριανοί εκείνοι θαλασσινοί και συχνά λέγαμε τις ιστορίες μας διασκεδάζοντας την ξενιτιά μας.

Η μόνη επιθυμία μας ήταν να γυρίσουμε στην Ελλάδα όμως εκείνοι όχι τόσο όσο εμείς. Είχαν δημιουργήσει περιουσία και οικογένεια ενώ εμείς δεν είχαμε τέτοια πολυτέλεια και η νοσταλγία για τον γυρισμό όλο και μεγάλωνε.

Όσπου μετά από 10-11 χρόνια αποχαιρετίσαμε τους φίλους μας και ένα ανοιξιάτικο πρωί το ίδιο φτερωτό πουλί της Ολυμπιακής μας έφερε ξανά στην πολυπόθητη πατρίδα μας.

Ο γυρισμός δεν μας έδωσε μεγάλη χαρά γιατί η λέξη επιστροφή άφησε στην ψυχή μας για πάντα ένα μεγάλο γιατί.

Στο διάστημα της απουσίας μας φύγανε τα πιο αγαπημένα μας πρόσωπα και έτσι η επιστροφή άφησε στην ψυχή μας για πάντα χαραγμένα τα γλυκά χαμόγελα τους που πάντα θα με συνοδεύουν από ψηλά τον υπόλοιπο χρόνο της ζωής μου γιατί μετά από λίγο καιρό ο άντρας μου έφυγε κι εκείνος για την γειτονιά των αγγέλων.

Τοιαντούρη Ηλέκτρα, Β' Κ.Α.Π.Η.

Η κουλουρού η Κωνσταντινοπολίτισσα

Μια ιστορία θα σας πω, ένα μικρό παραμύθι, ένα παραμύθι που έζησα και έζησαν και πολλοί σαν εμένα.

Όταν βρέθηκα εν έτη 1998 σε οικονομικό αδιέξοδο δεν είχα άλλη επιλογή από το να εργασθώ.

Αποτάθηκα στον δήμο Γαλατσίου όντας μόνιμος κάτοικος για να μου παραχωρήσει μια άδεια για πάγκο κουλουριών.

Δυστυχώς η απάντηση ήταν αρνητική οπότε ξεκίνησα τον Γολγοθά αναζήτησης άδειας.

Αποφάσισα να απευθυνθώ στον δήμο Αθηναίων, ευτυχώς η απάντηση ήταν θετική.

Μου έδωσαν το πόστο Πανεπιστημίου και Σίνα γωνία, ενθουσιασμένη πίστεψα ότι όλα θα ήταν απλά και όλα θα πήγαιναν τέλεια.

Πόσο λάθος είχα κάνει, το πόστο μου ήταν τόσο μακριά, ξεκινούσα από το Γαλάτσι, χειμώνα με κρύα με χιόνια καλοκαίρι με ζέστη κατά τις τρείς αχάραγα ακόμα για να φτάσω στις τέσσερις.

Εκείνη την ώρα ερχόταν ο προμηθευτής μου, ετοιμάζα τον πάγκο μου μέσα στο σκοτάδι, έκανα τον σταυρό μου για να έχω ένα καλό ξεκίνημα και περίμενα τους πελάτες μου.

Με κρύο, βροχή εγώ πάντα εκεί. Παραμέριζα στο μυαλό μου τους κινδύνους της νύχτας στο κέντρο της πόλης και παρηγορούσα τον εαυτό μου λέγοντας δουλειά να'ναι και ότι να'ναι.

Έστεκα εκεί κάθε μέρα για να βγάλω τον επιούσιο πάντα χαμογελαστή στους πελάτες, πάντα με έναν καλό

λόγο για όλους, πουλούσα τα καλύτερα ζεστά και τραγανά κουλούρια της Αθήνας.

Όλοι είχαν έναν λόγο να μου πουν, μερικές φορές ζητούσαν και την δική μου συμβουλή, μ' έβλεπαν σαν έναν δικό τους άνθρωπο.

Έμεινα σ' αυτόν τον πάγκο είκοσι ολόκληρα χρόνια, εκεί πέρασα πίκρες, χαρές, γέλια, κλάματα, ήμουν η κουλουρού η Κωνσταντινοπολίτισσα.

Η ανάγκη μου για δουλειά με έκανε να ζήσω τόσα χρόνια στο κέντρο της πόλης και να γίνω ένα κομμάτι της, μικρό αλλά πολύτιμο, απ' αυτά τα κομμάτια που όταν τα κοιτάς δεν σου λένε και πολλά αλλά όταν τα ενώσεις με άλλα παρόμοια μ' αυτό φτιάχνουν ένα θαυμαστό παραμύθι.

Το παραμύθι μου εκεί όπου έζησα με κόπους και πολύ προσπάθεια όσο καλά μπορούσα για να ζήσουν όλοι γύρω μου καλύτερα.

Σκαρβέλη Ευδοξία, Β' Κ.Α.Π.Η.

Επαγγέλματα που εξαφανίστηκαν

Υπήρξε μια εποχή (1950-1960 περίπου) που πολλά επαγγέλματα είχαν μεγάλη πέραση.

Συγκεκριμένα θυμάμαι πως όταν ήμουν παιδί πλάι στο πατρικό μου σπίτι ήταν μια οικογένεια που είχε τρία κορίτσια.

Οι γονείς τους λοιπόν έλεγαν στα κορίτσια τους παράλληλα με το σχολείο να μάθουν και μια τέχνη, ήταν το πνεύμα της εποχής.

Εφάρμοζαν την παροιμία «μάθε τέχνη και ας την και αν πεινάσεις πιάστην».

Η πρώτη κόρη έγινε μοδίστρα. Με την μηχανή Singer που της αγόρασαν, πήγαιναν οι πελάτισσες σπίτι της, τους έκανε πρόβες και τους έραβε τα ρούχα.

Όταν τελείωναν τα φορέματα έστελναν την μικρότερη κόρη να τα παραδώσει στο σπίτι της πελάτισσας και έπαιρνε και το φιλοδώρημα της.

Οι άλλες κόρες έγιναν κεντήστρες,

κεντούσαν με το τελάρο. Όλες οι προίκες τότε των κοριτσιών έπρεπε να είναι με κεντήματα, σεντόνια, μαξιλάρια, τραπεζομάντηλα, νυχτικά τα πάντα.

Όμως αυτά τα δύσκολα χρόνια υπήρχε και το εργοστάσιο, το υφαντουργείο Δρακόπουλου γνωστό στην περιοχή Πατήσια, όπου πολλά κορίτσια εύρισκαν το μερικόματό τους.

Τα χρόνια πέρασαν, όλα εξελίχθηκαν, άλλα προς το καλό και άλλα προς το κακό.

Λουρή Κονδύλη Ειρήνη, Β' Κ.Α.Π.Η.

Ο τσαγκάρης

Το επάγγελμα του υποδηματοποιού ή τσαγκάρη είναι ένα από τα αρχαιότερα. Σε κάθε γειτονιά υπήρχε ένα τσαγκαράδικο, το οποίο είχε και στιλβωτήριο για αλλαγές χρωμάτων, για επιδιορθώσεις τακουνιών, σόλες για ράψιμο στο έμβολο όταν ξηλώνονταν.

Έκαναν και παραγγελίες καινούργια παπούτσια. Σ' ένα από αυτά έμαθα και γω την τέχνη. Έπρεπε να ήσουν τυχερός, χωρίς χρήματα και ξύλο από πάνω. Το πρώτο βδομαδιάτικο ήταν 2 δραχμές και τις Κυριακές γυάλιζα και παπούτσια.

Ήταν χρόνια δύσκολα, όταν τα διηγούμαι στα εγγόνια μου γελάνε γιατί τώρα τα παιδιά τα έχουν όλα έτοιμα.

Παστριμάς Ηρακλής, Α' Κ.Α.Π.Η.

Στην κατοχή

Ήταν κατοχή, ήμουν δώδεκα χρονών παιδί τριγυρούσα μες στους δρόμους απ' το βράδυ ως το πρωί και έψαχνα τα σκουπίδια να βρω κάτι που να μοιάζει με φαί.

Δεν μας ένοιαζε η πείνα και το κρύο που δεν ήταν υποφερτό με πείραζε η σημαία στην Ακρόπολη με τον αγκυλωτό σταυρό.

Κορορός Βασίλειος, Α' Κ.Α.Π.Η.

Κανόνες παράτασης ενεργούς ζωής

Με αφορμή την παγκόσμια ημέρα για την Τρίτη Ηλικία που είχαμε πρόσφατα (1η Οκτωβρίου) και την χρόνια ενασχόληση μου με τον αθλητισμό και τον υγιεινό τρόπο ζωής θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας κάποιους κανόνες παράτασης της ενεργούς ζωής, που γνωρίζω και έχω διαβάσει:

- Η λέξη ανανέωση είναι το μότο μας
- Η θέληση να ζούμε είναι το κίνητρο για να ζούμε
- Η αγάπη αποτελεί ένα εξαιρετικό κίνητρο για πληρέστερη ζωή
- Όχι στην υπερβολική λήψη τροφής
- Αρκετός και ικανοποιητικός ύπνος
- Η έκθεση μας στον ζωογόνο ήλιο και μια επαρκής άσκηση στον καθαρό αέρα
- Αίσθηση αναψυχής σε δημιουργική απασχόληση κάθε μορφής
- Να αποφεύγουμε τις συγκινήσεις και να μην τις κρατάμε μέσα μας
- Μερικοί άνθρωποι τα καταφέρνουν σε

κάθε ηλικία γιατί τους αρέσει να ανακαλύπτουν συνεχώς καινούργια ερεθίσματα που τους κρατούν ενεργούς και σε μεγάλη ηλικία

• Να καλλιεργήσουμε μια γαλήνια και ευχάριστη φιλοσοφία ζωής

• Να συμμετέχουμε ενεργά με όλο μας το είναι και να μην μένουμε μακριά από γεγονότα και καταστάσεις

• Να παραμένουμε ενεργό και χρήσιμο μέλος τόσο της οικογένειας όσο και της κοινωνίας αποτελούν και τα δυο ισχυρό κίνητρο για μια μακρά και γεμάτη ενδιαφέροντα ζωή

• Όταν χάνουμε το ενδιαφέρον μας για τη ζωή αρχίζει αντίστοιχα και μια ύπουλη και αθέατη στην αρχή χειροτέρευση του σώματος. Η δύναμη του πνεύματος είναι τόσο σπουδαία όσο και η ρώμη των οργάνων και αμφότερα αλληλοεξαρτώμενα.

• Μην επιτρέψουμε ποτέ στον εαυτό μας να "κατασταλάξει" σε μια γαλήνια και ήρεμη

αποδοχή των γηρατιών. Απαξ και το κάνουμε έχουμε ήδη εισέλθει στην επιρροή του νόμου της βαρύτητας.

• Είναι στο χέρι μας να ωθήσουμε την ζωογόνο δύναμη των σκέψεων μας να δώσει τα κατάλληλα μέσα που θα οδηγήσουν την πίστη μας, την υγεία μας, την δύναμη μας, σε ωραία και θελκτικά μονοπάτια

• Γερνάμε μόνον τότε όταν παύουμε να αναπτυσσόμαστε και να εξελισσόμαστε

• Η νεότητα είναι υγεία, δύναμη, φρεσκάδα, επιβεβαίωση, έκφραση, ενθουσιασμός, χιούμορ, πληρότητα και ολότητα ζωής

• Η νεότητα είναι ρευστή, απροκάλυπτη, αντάρτισσα, επαναστατική, μάχεται προλήψεις και δεισιδαιμονίες, σπάει τα είδωλα, τις συνήθειες, τις συμβάσεις και τις ξεπερασμένες παραδόσεις

• Υπάρχουν αρκετά κόμπυ που περιμένουν να τα ανακαλύψουμε και να γεμίσουν τις μπαταρίες της ζωής μας που με τον καιρό αδειάζουν όπως μαγειρική, χορός, σταυρόλεξα, διάβασμα, κηπουρική, πεζοπορία, ταξίδια, φροντίδα των συνανθρώπων μας.

Τογκανίδης Κυριάκος, Γ' Κ.Α.Π.Η.

Είναι χάρισμα να συγκρατείς τον θυμό σου

Ο Θυμός είναι ένα συναίσθημα γνώριμο σε όλους μας και απόλυτα συνυφασμένο με την ανθρώπινη φύση.

Είμαστε άνθρωποι που γελάμε, χαιρόμαστε, νιώθουμε λύπη, απογοήτευση ή αντιδρούμε σε κάποια αδικία.

Ο θυμός πολλές φορές σχετίζεται με την διάθεση των προσδοκιών μας.

Ίσως πηγάζει κι από τις διαφωνίες με άλλους ανθρώπους.

Είναι θαυμαστό πόσο διαφορετικοί και ίδιοι είμαστε εμείς οι άνθρωποι.

Εκείνο που πρέπει να αποφεύγουμε εί-

ναι οι ακραίες εκδηλώσεις του θυμού και ειδικά αυτές που έχουν αντίκτυπο στους άλλους ανθρώπους.

Όπως βία, εγκληματικότητα, ύβρεις. Η θρησκεία λέει ότι είναι ευτυχισμένοι οι άνθρωποι που είναι πράοι και συγκρατούν τον θυμό τους.

Από την άλλη μεριά αυτοί που είναι οξύθυμοι από την φύση τους πρέπει να κάνουν διπλή προσπάθεια να συγκρατούν το θυμό τους.

Όμως όταν ο θυμός συγκρούεται με κάποιες αξίες όπως ο σεβασμός, η ευ-

γένεια και το ήθος τότε είναι ένα μεγάλο ελάττωμα.

Για παράδειγμα τα παιδιά από νωρίς πρέπει να σέβονται πρώτα τον εαυτό τους και μετά τους γονείς τους.

Έτσι όταν φτάσουν στην εφηβεία φυσιολογικά αμφισβητούν κάποιες αξίες χωρίς όμως να απορρίπτουν τα πάντα.

Θα ήθελα να επισημάνω ότι ο θυμός ίσως εκφράζει τα πιο αληθινά συναισθήματα που ίσως μας οδηγή να κάνουμε κάποιες αλλαγές στη ζωή μας και να πάρουμε κάποιες αποφάσεις.

Όμως πρέπει να σεβόμαστε και τα όρια των άλλων ανθρώπων, την προσωπικότητά τους και τις αξίες τους.

Καρυδάκη Αγγελική, Α' Κ.Α.Π.Η.

Του παιδιού μου το παιδί, είναι δυό φορές παιδί μου

Αλήθεια πόσο σοφή είναι και αυτή η λαϊκή μας παροιμία. Μια παροιμία που δείχνει την μεγάλη αγάπη των παππούδων και των γιαγιάδων για τα εγγόνια τους.

Αυτή η αγάπη είναι πράγματι απέραντη. Πιστεύω ότι αγαπάμε τόσο πολύ τα εγγόνια μας για τον παρακάτω λόγο.

Όταν γεννάμε τα παιδιά μας τρελαινόμαστε από την χαρά μας, όμως οι

υποχρεώσεις της δουλειάς και της οικογένειας, της επιβίωσης και της καθημερινότητας, δεν μας αφήνουν τον χρόνο που χρειαζόμαστε για να τα απολαύσουμε και να τους δοθούμε.

Γι' αυτό όταν αποκτάμε εγγόνια και έχουμε πολύ ελεύθερο χρόνο να αφιερώσουμε για αυτά, δίνουμε όλη μας την αγάπη και την αφοσίωση και τα χαιρόμαστε σε κάθε στιγμή της ζωής τους,

από μωρά μέχρι και να μεγαλώσουν.

Ίδια αγάπη νιώθουμε και για τα δισέγγονα μας. Αυτός είναι ο μοναδικός λόγος πιστεύω και προσοχή μην παρεξηγηθούμε.

Όλους τους αγαπάμε και τον σύζυγο ή την σύζυγο και τα παιδιά αλλά και τα εγγόνια μας.

Να είμαστε καλά λοιπόν και να ευτυχίσουμε όλοι να δούμε εγγόνια και δισέγγονα και να είναι όλα τα εγγόνια και τα δισέγγονα του κόσμου γερά και ευτυχισμένα.

Μάνου Κλεονίκη, Α' Κ.Α.Π.Η.

1946 Αγία Γλυκερία
Στον τάφο του Έλληνα

1950 Οικία
Οδός Πρωτοπαπαδάκη

1951 Λεωφ. Γαλατσίου
Βόρειος Πόλος

1955 Προφήτης Ηλίας

1957 Λόφος Κόκκου

1960 Οδός Λήδας & Τανάγρας
Στο βάθος το καμίνι εν ενεργεία

1960 Οδός Σουλίου
Στο βάθος Λ. Γαλατσίου,
Σκλαβενίτης, στάση Γεφυράκι

1960 Οδός Τανάγρας
ως χωματόδρομος

1964 Λόφος Κόκκου

1965 Οδός Ορίων
Πάσχα

1968 Λόφος Κόκκου
Πευκάκια

1972 Άποψη Γαλατσίου
από Οδό Σουλίου

1972 Προφήτης Ηλίας
Σημερινό 3ο-4ο Δημ. Σχολείο

1975 Αγία Ειρήνη

1975 Αγία Ειρήνη

1975 Περιοχή Παλαί

1976 Περιοχή σημερινού
Παλαί

Οδός Ειρηναίου
Στο βάθος η ΛΑΤΩ

Αγία Γλυκερία
Οδός Χρυσανθέμων

Παλαιό Τέρμα
Λόφος

Το λατομείο Στανοτά

Από τα παλιά χρόνια οι άνθρωποι τα σπίτια τους, τους ναούς τους, τους αυλόγυρους τους, τα χτίζανε με ειδική πέτρα. Αυτή την ειδική πέτρα την βγάζανε από την γη και τους λόφους.

Τα Τουρκοβούνια ήταν πετρώματα ασβεστολιθικά οπότε είχε πέτρα κατάλληλη για κτίσματα.

Έτσι δημιουργήθηκαν τα πρώτα λατομεία, ένα από αυτά ήταν στα δυτικά των Τουρκοβουνίων, το λατομείο Στανοτά.

Ο λόφος ξεκινούσε από την οδό Ορομέδοντος (Άνω Κυψέλη) και έφτανε στην Αγία Γλυκερία.

Εκεί που είναι τα σχολεία, αν προσέξουμε μετά τα σχολεία δεξιά μας θα δούμε ένα πέτρινο ντουβάρι είναι ότι απέμεινε από το γραφείο του λατομείου. Εκεί βρισκόταν και

μια μεγάλη χοάνη, εκεί αφού κρατούσαν τις μεγάλες πέτρες, έριχναν μέσα στον σπαστήρα τις ψιλές που γίνονταν το χαλίκι και η άμμος.

Το λατομείο ξεκινούσε να κόβει πέτρες από ανατολικά την οδό Λεοντείου, ξεκινούσε μια διώρυγα και ανάμεσα τους ήτανε ράγες που πάνω τους κυλούσαν βαγονέτα για να μεταφέρουν τις πέτρες στον σπαστήρα.

Αχ αυτά τα βαγονέτα ήταν το αγαπημένο μας παιχνίδι. Όταν σχόλαγαν οι εργάτες, άλλα παιδιά με την σειρά έμπαιναν μέσα και άλλα τα σπρώχνανε, χαρές που κάναμε!

Οι γονείς μας, μας μάλωναν γιατί υπήρχαν κάποιοι που κάνανε λαθραία εξόρυξη το βράδυ, με λαστό κάνανε μια τρύπα, βάζανε μέσα δυναμίτη, ένωναν ένα μακρύ φυτίλι που το άναβαν από μακριά και γινό-

ταν η έκρηξη και έπαιρναν αρκετές πέτρες για να χτίσουν τα πρώτα αυθαίρετα σπιτάκια τους.

Μ' αυτό τον τρόπο γινόταν οι πρώτες εξορύξεις πριν έρθουν τα κομπρεσέρ.

Όταν μάλιστα άναβαν το φυτίλι φώναζαν βάρδα φουρνέλο για να απομακρυνθούν όσοι ήταν κοντά.

Μετά ήρθε το τούβλο πιο εύχρηστο και ελαφρύ υλικό για να σηκώνουν ορόφους.

Για την ιστορία το πιο μεγάλο από τα πρώτα τουβλοποιεία το έφτιαξε ο πρόσφυγας Κεραμιδής στο Μπογιατί επειδή εκεί το χώμα ήταν κατάλληλο, έτσι έμειναν τα λατομεία λόφοι φαγωμένοι να χάσκουν σαν το στόμα γριάς ξεδοντιάρας.

Παπαδοπούλου Αναστασία,
Β' Κ.Α.Π.Η.

Για το Γαλάτσι

Το 1945 περίπου εννέα ετών ήρθα στην Αθήνα. Αντίκρισα ένα Γαλάτσι σαν χωριό χειρότερο από το νησί μου.

Στο νησί ο δρόμος ήταν με μάρμαρα. Εδώ χωματόδρομος και λίγα σπίτια, τα περισσότερα πλίθινα ή με τσιμεντόλιθους και κεραμίδια.

Την πλίθρα την έφτιαχναν με χώμα και άχυρο μέσα σε καλούπι. Το σπίτι μας ήταν όλο κι όλο ένα δωμάτιο και μια μικρή κουζίνα με τζάκι.

Εκεί μαγειρεύαμε, δεν υπήρχαν άλλα μέσα. Για τουαλέτα δεν το συζητώ, αργότερα φτιάξαμε ένα μικρό σπιτάκι με τσιμεντόλιθους.

Είχαμε ένα πηγάδι στην αυλή αλλά δεν είχε νερό και το μετατρέψαμε σε βόθρο. Η ζωή ήταν δύσκολη αλλά δεν υπήρχε αυτό το τσιμέντο που έχουμε σήμερα.

Στην αυλή μας είχαμε κότες και κατσίκια. Την κατσίκια την πήγαιναν στο βουνό για βόσκηση.

Την άνοιξη ειδικά ήταν καταπράσινο και γεμάτο λουλούδια, είχαμε και αυτό το καλό, να χαιρόμαστε την φύση.

Απέξω από το σπίτι μας περνούσε ένα μεγάλο ποτάμι, περνούσε την Ι. Φωκά, ξεκινούσε από την Βείκου, ερχόταν λοξά και έφτανε στην αρχή της Καραϊσκάκη, από κει πήγαινε παράλληλα την Τράλλων και έφθανε σχεδόν μέχρι τον Άγιο Αντώνιο.

Στην στάση φούρνος υπήρχε μια γεφυρούλα για να περνάει ο κόσμος, σε άλλα σημεία κατέβαινες το ποτάμι και το ανέβαινες.

Μπροστά από το σπίτι μας είχαν σκάψει το δρόμο και μπορούσε να περάσει αυτοκίνητο. Απέναντι μας υπήρχε ένα τε-

ράστιο κτήμα που άρχιζε από την Τράλλων και έφθανε σχεδόν ως την Συρακουσών.

Μέσα σ' αυτό ζούσαν οικογένειες Εβραίων σε μικρά σπιτάκια και σκηνές. Το ποτάμι περνούσε και μέσα από το κτήμα αυτό.

Οι Εβραίοι καλλιεργούσαν, φύτευαν διάφορα λαχανικά. Είχε και μια μεγάλη στέρνα, από γεώτρηση μάλλον την γέμιζαν.

Οι νέοι έκαναν μπάνιο εκεί. Μια Εβραία ερχόταν σπίτι μας, θυμάμαι που είχε έρθει μια μέρα, Σάββατο ήταν και έφερε ένα πουκάμισο για να της ράψει ένα κουμπί η μαμά μου.

Ήθελε να βγει έξω αλλά είπε ότι το Σάββατο δεν πιάνουν βελόνα. Ήταν όπως η Κυριακή η δικιά μας.

Νερό δεν είχε κανείς στο σπίτι του, κάποια στιγμή η εταιρεία υδάτων έξω από την μάνδρα του κτήματος έβαλε μια βρύση.

Ήταν μια γυναίκα που είχε το κλειδί και κάθε πρωί σφύριζε για να πάμε να πάρουμε νερό. Μας φώναζε να κάνουμε γρήγορα γιατί ήθελε να φύγει.

Εγώ είχα δυο κουβάδες που τους γέμιζα μέχρι την μέση για να μπορώ να τους σηκώνω. Πρωί και απόγευμα γινόταν αυτό. Ψυγείο δεν είχαμε, το νερό το βάζαμε σε στάμνες για να διατηρείτε δροσερό.

Ευτυχώς είχαμε κοντά μας ένα εργαστήριο που έφτιαχνε στάμνες, λεκάνες, γλάστρες, διάφορα πήλινα πολύ χρήσιμα για το σπίτι. Πολλοί πήγαιναν και στην πηγή που ήταν κάτω από την Αγία Γλυκερία.

Είχε πολύ ωραίο νερό, το έπαιρναν για πόσιμο. Εκεί υπήρχε και ένα κέντρο διασκέδασης, το Μοστρόυ.

Σ' όλη εκείνη την περιοχή υπήρχαν πολλά περιβόλια που φύτευαν διάφορα λαχανικά και τα πότιζαν με το νερό από την πηγή.

Είχαν και στην Βείκου βάλει μια βρύση όπως αυτήν που ήταν σε μας εδώ. Η Βείκου ήταν χωματόδρομος, αριστερά υπήρχε ο λόφος Κόκκου, εκείνη η πλατεία που είναι κοντά στα σχολεία.

Υπήρχε και η βίλα με τα ξύλινα πατζούρια που έλεγαν ότι ο Βείκος την είχε δώσει στην υπηρέτρια του.

Ρεύμα δεν είχαμε και ζούσαμε με τον λύχνο και τη λάμπα, πολύ αργότερα ήρθε το ρεύμα και ορισμένοι το πήραν, εμείς είχαμε ενώσει ένα καλώδιο από τον γείτονα και έτσι είδαμε το φως το αληθινό.

Το 1958 πήραμε ψυγείο πάγου, περνούσε ο παγοπώλης και άφηνε την κολώνα τον πάγο απέξω και ο γαλατάς τον γάλα. Θυμάμαι ακόμη, το μοναστήρι στον προφήτη Ηλία.

Το βουνό ήταν απόκρημνο και σε ορισμένα σημεία το ανεβαίναμε στα τέσσερα. Θυμάμαι μια φορά όταν γυρίζαμε μας σταμάτησε ο στρατός και μας είπε να περιμένουμε, μετά από λίγη ώρα μας άφησαν να περάσουμε, μας έκαναν γυμνάσια. Πήγαιναν για ασκήσεις εκεί προς το άλσος.

Αργότερα το Γαλάτσι έγινε κοινότητα και έτσι άρχισε σιγά σιγά να παίρνει τα πάνω του.

Το ποτάμι υπήρχε και πολύ αργότερα. Πιστεύω μετά το 1970 άρχισε να διαμορφώνεται. Μπορεί τότε να αντιμετωπίζαμε διάφορες δυσκολίες αλλά ήταν ωραίες οι εποχές.

Σ.Φ., Α' Κ.Α.Π.Η.

Αναμνήσεις από εκείνο το αγαπημένο Γαλάτσι των παιδικών μου χρόνων

Τότε το Γαλάτσι δεν ήταν αυτή η απρόσωπη πόλη με την φοβερή κίνηση.

Οι περισσότεροι δρόμοι ήταν χωματόδρομοι και τα αυτοκίνητα λίγα. Η Βείκου και η Πρωτοπαπαδάκη ήταν στενοί χωματόδρομοι.

Στους δρόμους δεν έβλεπες αγνώστους, απεναντίας σχεδόν όλοι γνωρίζομασταν με τα μικρά μας ονόματα.

Σας γράφω για την εποχή του 1948 και μετά. Σαν σημείο αναφοράς είχαμε την Αγία Γλυκερία. Το καθηκτικό για μας τα παιδιά ήταν τόπος συνάντησης, χαράς και εορτών.

Στο Γαλάτσι εκείνη την εποχή ήταν και ένα από τα καλύτερα και ακριβότερα κέντρα διασκέδασης, το κέντρο του Μοστρού, όπως το έλεγαν.

Υπήρχε και το ξενοδοχείο η Δροσιά απέναντι από την Αγία Γλυκερία και δίπλα στην πηγή που παίρναμε το ωραίο και υγιεινό νερό.

Τα σπίτια μας ήταν μικρά και φτωχικά,

αλλά με αυλές γεμάτες λουλούδια και πάντοτε ανοικτές για γείτονες και συγγενείς.

Τα γλέντια στήνονταν με τα λίγα που είχαμε αλλά με πολύ αγάπη. Το Δημοτικό ήταν ένα και βρισκόταν στην οδό Αργοστολίου στου Λιναρά και το Γυμνάσιο ήταν το 8ο στην πλατεία Κολιάτσου.

Το Γαλάτσι τότε ήταν όλο περιβόλια με ζουμπούλια και κάθε λουλούδι της εποχής και μοσχοβολούσε ο τόπος.

Η Καραϊσκάκη ήταν ένα ανοιχτός χώρος γεμάτος μαργαρίτες. Ο δρόμος έφτανε μέχρι το Καμίνι που δούλευε έως το 1972.

Πηγαίνοντας για το άλσος ήταν και οι δυο βίλες του Βείκου. Η Αίγλη όμως του Βείκου ήταν πολύ πολύ παλιά που όπως λένε είχε λίγα δωμάτια και εκεί έτρωγαν βασιλείς και υπουργοί.

Το μόνο που χάλανε το ειδυλλιακό τοπίο του Γαλατσίου ήταν τα νταμάρια με το θόρυβο που έκαναν και εμείς που ήμασταν κοντά, όταν έβαζαν φουρνέλα και φωνάζανε «βάρδα φουρνέλο», τρέχαμε

μέσα στα σπίτια μας γιατί πολλές φορές μας κατάβρεχαν χαλίκια και μεγαλύτερες πέτρες.

Στις σχολικές εκδρομές πηγαίναμε στην Ομορφοκλησισιά που τότε ήταν ακόμη κλειστή και στο μικρό ξύλινο εκκλησάκι του Αγίου Λαυρεντίου, που ήταν μέσα στα πεύκα.

Βρισκόταν δεξιά της γέφυρας πηγαίνοντας προς το Άλσος, κοντά στην βίλα.

Δεν θυμάμαι να λειτουργούσε ποτέ, όμως ο κόσμος πήγαινε και προσκυνούσε την εικόνα του Αγίου, που σήμερα βρίσκεται στον Ιερό Ναό Αγίας Φωτεινής στον Περισσό.

Όταν γράφω για εκείνα τα ωραία χρόνια στο Γαλάτσι, μπορώ να γράφω ώρες ατελείωτες από αναμνήσεις και την αγάπη μου για το ΓΑΛΑΤΣΙ.

Κουνάνη Ελένη, Β' Κ.Α.Π.Η.

Το σκοπευτήριο στα Τουρκοβούνια

Το Σκοπευτήριο ή η Σκοποβολή όπως το λέγαμε εμείς βρισκόταν στα δυτικά των Τουρκοβουνίων, ευθεία κάτω από τον Προφήτη Ηλία.

Τα σπίτια εκεί ήταν πολύ αραιά κάτω από τον λόφο της Σκοποβολής. Απέναντι από το σημερινό τέρμα ήταν ένα μακρόστενο κτίσμα.

Εκεί φύλαγαν τα όπλα και τα ξόανα (ξύλινα ομοιώματα ανθρώπων), για να σημαδεύουν και μια μεγάλη τάφος που μπροστά της στήνανε τα ξόανα για σημάδι.

Εκεί από κάτω ήτανε και το πατρικό μου, με θέα το λόφο της Σκοποβολής.

Εκεί ερχόταν για γυμνάσια η σχολή των Ευελπίδων ή η αστυνομία. Μέχρι και οι Γερμανοί το καιρό της κατοχής.

Το παράθυρο του σπιτιού μας έβλεπε εκεί. Πόσες φορές καθόμουν και παρακολουθούσα τα γυμνάσια.

Όταν τελείωναν την εκπαίδευσή τους, τρέχαμε τα παιδιά και μαζεύαμε τους κάλυκες και τους δίναμε στον κυρ-Στάθη που τους έπαιρνε για μπρούντζο και μας έδινε βόλους και γκαζές (ωραίους, γυάλινους, χρωματιστούς βόλους).

Τα χρόνια περνούσαν, έφυγαν οι

Γερμανοί. Ο πόλεμος είπαμε πως τελείωσε, αλλά δυστυχώς άρχισε ένας πιο σκληρός πόλεμος, ο εμφύλιος.

Ήτανε χειμώνας του '43 - '44. Καθισμένη στο παράθυρο κοιτούσα την σκοποβολή που είχε μείνει βουβή.

Ξαφνικά βλέπω μια μεγάλη ομάδα ανθρώπων να ανεβαίνει προς την Σκοποβολή.

Πίσω τους ακολουθούσαν ένοπλοι άντρες. Όταν έφτασαν στην τάφο, ακούστηκε μια ριπή και οι άνθρωποι έπεφταν κάτω σαν άψυχες κούκλες ο ένας μετά τον άλλον. Μαμά έλα να δεις. Τι είναι αυτοί;" φώναξα.

Η μητέρα μου μου έκλεισε τα μάτια. "Μη κοιτάς παιδί μου, είναι τρομερό. Έλληνες σκοτώνουν Έλληνες.

"Αδελφοί σκοτώνουν αδελφούς".

Έκτοτε βουβάθηκε η Σκοποβολή. Τα χρόνια πέρασαν, στο λόφο κτίστηκαν σπίτια και πολυκατοικίες. Όλα τα σκέπασε ο χρόνος, η λήθη.

Μα πάντα εμείς οι παλαιοί, θα θυμόμαστε την Σκοποβολή όπως την λέγαμε.

Παπαδοπούλου Αναστασία,
Β' Κ.Α.Π.Η.

28η Οκτωβρίου 1940

Ήταν 28 του Οκτώβρη του '40 που ο Μουσολίνι ζήτησε να έρθει στην Ελλάδα. Μα όχι για καλό σκοπό Μα να την κατακτήσει

Αλλά δεν το περίμενε πως θα του απαντήσει. Όλη η Ελλάδα απάντησε με ένα μεγάλο ΟΧΙ Μεγάλο ΟΧΙ φώναξε ο κάθε πατριώτης.

Πάνω στις Πίνδου τα βουνά με θάρρος και θυσία οι Έλληνες πολέμησαν για την ελευθερία. Οι Ιταλοί τι ήθελαν χωρίς καμιά αιτία μας κήρυξαν τον πόλεμο αλλά δεν την περίμεναν τέτοια πανωλεθρία.

Όταν αέρα άκουγαν και έβλεπαν φουστανέλα τους Ιταλούς τους έπιανε και πανικός και τρέλα. Οι Έλληνες είχαν ψυχή μα και μεγάλο δίκιο γι' αυτό πολέμησαν σκληρά στο ιερό καθήκον.

Όλοι πολέμησαν σκληρά για την ελευθερία χρυσές σελίδες έγραψαν μαζί και ιστορία. Μα δυστυχώς δεν κράτησε πολύ αυτή η νίκη ήρθε ο Γερμανός μετά για να μας κατακτήσει.

Δύσκολα χρόνια πέρασαν μα με αγώνες και θυσία δεν άργησε πάλι ξανά να έρθει η ελευθερία. Ήμουν παιδί πιτσιρικάς και όμως τα θυμάμαι δύσκολα χρόνια σαν και αυτά να μην ξαναγυρνάνε.

Παπαϊωάννου Μιχάλης, Α' Κ.Α.Π.Η.

Αξέχαστη γειτονιά

Η γειτονιά στην παραδοσιακή κοινωνία είχε πολύ σημαντικό ρόλο. Ήταν δυότρία καθορισμένα σημεία του χωριού ή της πόλης, μια αλάνα, το στραυροδρόμι, πεζούλια έξω από τα σπίτια που οι κάτοικοι τα χρησιμοποιούσαν σαν σημείο συνάντησης για κοινωνικές επαφές.

Οι γείτονες λοιπόν μαζεύονταν και συζητούσαν διάφορα θέματα που τους απασχολούσαν, σχολίαζαν την επικαιρότητα, κάποιοι μετέφεραν τα νέα από άλλες γειτονικές περιοχές, διασκέδαζαν και γενικά ήταν έντονα ανεπτυγμένη η έννοια της φιλίας.

Ταυτόχρονα βέβαια δεν έλειπαν και οι συγκρούσεις από την καθημερινή τριβή των σχέσεων. Αυτό γινόταν γιατί υπήρχε επεμβατική συμπεριφορά και πλήρης γνώση των προσωπικών τους θεμάτων.

Ενδεικτική είναι η παροιμία «αν έχει η νύφη μας βηχίο ρωτάτε τους γειτόνους». Υπήρχε ακόμη και ο κοινωνικός έλεγχος, χαρακτηριστική είναι η φράση «τι θα πει η γειτονιά» που ακούγεται μέχρι και σήμερα κάπου κάπου.

Αυτός ο έλεγχος άλλοτε είναι θετικός και οδηγεί στην πρόοδο των κοινωνιών και άλλοτε όμως είναι καταπιεστικός και οδηγεί στην υποκρισία και την παρανομία.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό της παραδοσιακής γειτονιάς είναι ο ρόλος της ως συνεχιστή του προφορικού λαϊκού πολιτισμού γιατί εκεί ακούγονταν παραμύθια, αινίγματα, τραγούδια, μουσική και χοροί.

Δεν έλειπαν επίσης τα παιχνίδια. Στην σημερινή κοινωνία με τις πολυκατοικίες δεν ευνοείται η δημιουργία της γειτονιάς,

στενάχωρο γιατί καλλιεργείται πνεύμα απομόνωσης και αποξένωσης.

Στις μέρες μας λίγες γειτονιές είναι αυτές που υπάρχουν όπως στην Πλάκα, στους προσφυγικούς συνοικισμούς και δυστυχώς όλο και μειώνεται ο αριθμός τους.

Τώρα πια οι περισσότεροι στις σύγχρονες ή στο ΚΑΠΗ έχουμε την ευκαιρία να κάνουμε λίγη κουβεντούλα.

Όλοι όμως νοσταλγούμε τα ατελείωτα απογεύματα στη γειτονιά που ξεχνιόμασταν με τις συζητήσεις των γειτόνων, τα παιχνίδια και τις φωνές των παιδιών.

Από μας εξαρτάται να επαναφέρουμε την γειτονιά. Ας κάνουμε το πρώτο βήμα προσέγγισης στο γείτονα λέγοντας του χαμογελαστά μια καλημέρα και προσκαλώντας τον για κουβεντούλα στην πιλοτή της πολυκατοικίας. Καλή αρχή...

Θώδης Νεκτάριος, Β' Κ.Α.Π.Η.

Ιστορία του Γαλατσίου

Η ιστορία του Γαλατσίου είναι πολύ μεγάλη και εμείς που γεννηθήκαμε και γεράσαμε εδώ την γράφουμε με τον απλό μας τρόπο για να την μαθαίνουν και οι μικρότεροι.

Το Γαλάτσι μας τώρα πια είναι ένας μεγάλος δήμος με πάρα πολλούς κατοίκους και μάλιστα ένας αυτόνομος δήμος ανεπηρέαστος από τον Καλλικράτη.

Αυτός ο Δήμος το 1925 είχε περίπου 1.000 κατοίκους και έγινε κοινότητα με κοινοτάρχη τον Αντώνη Χωριανόπουλο, που έμεινε στην θέση αυτή μέχρι το 1963.

Εκείνη την χρονιά οι κάτοικοι ήταν 14.000 και το όμορφο Γαλάτσι έγινε δήμος.

Πολλά έχουν ειπωθεί για την ονομασία του. Κάποιοι αναφέρουν πως το όνομα του προέρχεται από δυο πόλεις αρκετά μακρινές, από το Γαλάτσι της Ρουμανίας ή το Γαλάτσι της Μ. Ασίας.

Τα πρώτα σπίτια του χτίστηκαν στην περιοχή Λιναρά. Το 1935 απόκτησε λεωφορειακή γραμμή που έκανε τέρμα στου Λιναρά, όμως το 1937 οι ανάγκες των κατοίκων έφεραν τα λεωφορεία πιο ψηλά και συγκεκριμένα στο σημερινό παλαιό τέρμα επί της

Λεωφόρο Βείκου.

Η γραμμή έφτανε κάπου στα Πατήσια. Αν θυμάμαι καλά αρχικά τα λεωφορεία ηγαινοέρχονταν με λίγους επιβάτες, γιατί δεν είχε πολύ κόσμο ή γιατί ο κόσμος δεν είχε λεφτά για το εισιτήριο.

Η Όμορφη εκκλησιά (Όμορφοκλησιά) χαρακτηριζόταν ως θέσις αγροτική και ακατοίκτης.

Ήταν κλειστή και δεν λειτουργούσε. Εδώ και μερικά χρόνια όμως την ανακαίνισαν και της έδωσαν το όνομα του Αγίου Γεωργίου. Εκεί κάθε χρόνο στην γιορτή του αγίου, γίνεται λειτουργία και μαζεύεται πολύς κόσμος.

Σουσουνή Βασιλική, Β' Κ.Α.Π.Η.

Το παλιό Γαλάτσι

Πριν από πενήντα χρόνια περίπου που ήρθα στο Γαλάτσι με φιλοξενούσε η θεία μου που είχε έλθει από την Αυστραλία και είχε αγοράσει διαμέρισμα στην Αφαίας.

Ήταν από τις πρώτες πολυκατοικίες που είχαν κτιστεί. Το Γαλάτσι ήταν τελείως διαφορετικό από αυτό που βλέπουμε σήμερα, δεν υπήρχε αυτή η πληθώρα των καταστημάτων.

Υπήρχε μια ταβέρνα στον δρόμο προς Αγία Ειρήνη, δρόμος αραιοκατοικημένος και το βράδυ ήταν τόσο ερημικά που φοβόσουν να κυκλοφορήσεις.

Υπήρχε το Ζαχαροπλαστείο Ροντί-νι όπου έτρωγες το καλύτερο σπένιαλ παγωτό. Το καφενείο του κυρ Βασίλη, Αφαίας και Βείκου όπου πωλούσε γιαούρτι, γλυκά και γάλα σε γυάλινο μπουκάλι με υπέροχη γεύση.

Σ' αυτό το καφενεδάκι λοιπόν ένα βράδυ гуνρίζοντας από το σινεμά με τους θείους μου κάθονταν δυο παλικάρια, έριξα μια ματιά στον έναν καθώς ήμουν στον ανθό της νιότης μου και του έκλεψα την καρδιά.

Αυτός λοιπόν μετά από αλληλογραφία όταν έφυγα για την Κρήτη και μετά

από διάστημα τριών χρόνων, έγινε ο άντρας μου.

Θέλω επίσης, να περιγράψω και την όμορφη θέα που έβλεπες από την βεράντα της θείας μου, δεν την έκρυβαν η πληθώρα των πολυκατοικιών που υπάρχουν σήμερα.

Εκτός των αυλών φαινόταν το μοναστήρι του προφήτη Ηλία όπου το επισκεπτόσουν από ένα μονοπάτι στο λόφο ανάμεσα στα αγριολούλουδα και το θυμάρι, δεν είχε άλλη πρόσβαση.

Αυτές λοιπόν τις εικόνες και αναμνήσεις έχω από το Γαλάτσι του χθές και έχουν μείνει στην καρδιά και στο μυαλό μου.

Γκιώνη Χρυσούλα, Γ' Κ.Α.Π.Η.

Εικόνες από το Γαλάτσι μιας άλλης εποχής

Δεν είμαι γέννημα θρέμα Γαλασιώτισσα, μένω όμως εδώ πολλά χρόνια και τα παιδικά μου χρόνια τα έζησα στην πλατεία Κολιάτσου. Στο Γαλάτσι όμως ερχόμασταν εκδρομή με το σχολείο μου.

Πήγαινα στο 8ο το οποίο μετά μετακόμισε στην Μηστριώτου σε μια διπλοκατοικία, που διαμορφώθηκε σε σχολείο, το οποίο στην συνέχεια μεταστεγάστηκε στην οδό ΚΕΑΣ όπου υπάρχει μέχρι σήμερα.

Το 1955-1956 το Γαλάτσι δεν ήταν ενωμένο με τα Πατήσια. Η εκδρομή μας γινόταν στην περιοχή της Γκράβας, εκεί που σήμερα είναι τα σχολεία.

Τότε ήταν Λατομεία και το Γαλάτσι ήταν γνωστό για αυτά καθώς και το φημισμένο παζάρι της Αγίας Γλυκερίας. Τότε το

Γαλάτσι ήταν σαν εξοχή, σαν άγριος τόπος. Υπήρχαν δέντρα και πουρνάρια και συχνά οι γονείς μας έλεγαν πως εδώ ζούσαν και αλεπούδες και άλλα μικρά ζώα.

Δεν ξέρω αν αλήθεια ζούσαν ή αν μας το έλεγαν αυτό για να μας φοβίσουν και να μην απομακρυνόμαστε από την γειτονιά μας προς το βουνό.

Μέχρι του Βέικου ήταν όλο πεύκα και τα αγόρια ερχόντουσαν και στήνανε εξώβεργα για τα πουλιά. Φυσικά άσφαλτος δεν υπήρχε πουθενά.

Μεγάλη ομορφιά είχε και η περιοχή κοντά στην Αγία Γλυκερία. Εκεί που είναι το σιντριβάνι ήτανε τρεχούμενα νερά και ερχόταν κόσμος από τις γύρω περιοχές να πάρει πόσιμο νερό ή νερό για την λάτρά του.

Βλέπετε δεν υπήρχε ακόμα η Ούλεν προκειμένου να έχουμε νερό στο σπίτι μας.

Το Γαλάτσι μας με τα χρόνια αναπτύχθηκε και από υποβαθμισμένη περιοχή έγινε μια ακριβή περιζήτητη περιοχή.

Συχνά την επισκεπτόταν τα βράδια κόσμος από όλη την Αθήνα για να διασκεδάσουν στα γνωστά εξοχικά κέντρα Μοστρού και Πηγή στην Αγία Γλυκερία και να απολαύσουν τους καλούς καλλιτέχνες που τραγουδούσαν εκεί.

Ομορφα χρόνια, όμορφες αναμνήσεις που δεν σβήνουν ποτέ από την μνήμη μας και την καρδιά μας.

Πλευράκη Θεοδώρα, Γ' Κ.Α.Π.Η.

Θα σας πω μια αληθινή ιστορία. Τον παλιό καιρό στο Γαλάτσι δεν είχαμε στα σπίτια μας ούτε ρεύμα και συνεπώς ούτε φως, ούτε νερό, ούτε τηλέφωνο.

Το ρεύμα και το φως το παλεύαμε με τις λάμπες πετρελαίου, με τις γκαζιέρες, με τα καμινέτα.

Το τηλέφωνο στα διπλανά μπακάλικα. Με το νερό όμως είχαμε άλλη ιστορία.

Σε ένα στενό κοντά στο σπίτι μου, στη γωνία του δρόμου είχανε βάλει μια όρθια σωλήνα που στην άκρη της είχε μια βρύση, από την βρύση αυτή έπαιρνε νερό όλη η γειτονιά.

Η βρύση όμως ήταν κλειδωμένη και κάθε απόγευμα γύρω στις τέσσερις η ώρα ερχόταν ένας άντρας με μια σφυρί-

Το νερό νεράκι

χτρα στο λαιμό και την άνοιγε.

Σφύριζε λοιπόν και η γειτονιά ήξερε ότι αυτή την ώρα θα κουβαλήσει νερό στο σπίτι της. Έτσι πήγαινα και γω με την μητέρα μου και παίρναμε νερό.

Οι κουβάδες που το κουβαλούσαμε ήταν τενεκέδες του λαδιού που τους άνοιγαν από πάνω και τους έβαζαν ένα στρογγυλό ξύλινο χέρι και πιάνανε η μια από την μια μεριά και η άλλη από την άλλη μεριά και κουβαλούσαμε το νερό στο σπίτι.

Είχαμε και τις στάμνες που ήταν πήλινες. Βοηθούσα την μητέρα μου και πολλές φορές και την θεία μου.

Κάποια στιγμή μετά από περίπου δυο ώρες ο νερούλας τελείωνε, δηλαδή το νερό διαρκούσε για μόνο δύο ώρες, όποιος πρόλαβε πρόλαβε αλλιώς την επόμενη μέρα.

Επίσης, πριν φύγουμε πληρώναμε το νερό που παίρναμε στον νερούλα. Εμείς όμως στην γειτονιά είχαμε και πηγάδι και πολλές φορές πήγαινα με την θεία και παίρναμε νερό με την στάμνα.

Μια μέρα λοιπόν η θεία μου αστεειώμενη μου λέει "έλα Χριστίνα να σε πετάξω στο πηγάδι" και τρομαγμένη εγώ της λέω "τι λες βρε θεία; να βρέξω τα παπούτσια μου;" και όσοι ήταν εκεί έριξαν πολύ γέλιο.

Παπαραφίου Χριστίνα, Α' Κ.Α.Π.Η.

Το Γαλάτσι μας παλιά

Γεννήθηκα και μεγάλωσα στο Γαλάτσι. Η ιστορία του είναι μεγάλη και ενδιαφέρουσα.

Από όσα γνωρίζω μέχρι το 1927 ήταν κοινότητα του νομού Αττικής και Βοιωτίας, ενώ από το 1927 και μετά εντάχθηκε στον δήμο Αθηναίων.

Αργότερα έγινε δήμος και πήρε το όνομα του από κάποιον Συμεών Γαλάκη που ήταν από πλούσια και επώνυμη οικογένεια της Αθήνας.

Το Γαλάτσι από το 1950 και μετά ήταν εκτός σχεδίου, με λίγα χαμόσπιτα γύρω από την πλατεία Λιναρά και πάνω από ένα ρέμα που έφτανε μέχρι την Κλωνναρίδου.

Η περιοχή κοντά στην σημερινή λεωφόρο Γαλατσίου, ήταν καταπράσινη με περιβόλια και λουλούδια που μοσχοβολούσαν και ήταν προορισμός για πικ - νικ για πολλούς.

Το Γαλάτσι αναπτύχθηκε σιγά σιγά και κυρίως όταν έγινε το Καμίνι και το εργοστάσιο Ελβίρα, που ήταν εκεί που σήμερα

στεγάζεται το Δημαρχείο Γαλατσίου. Τότε άρχισαν να αγοράζουν τα πρώτα οικοπέδα για να κτίσουν.

Τα Λατομεία που έγιναν έφεραν πολύ κόσμο για δουλειά από πολλές άλλες περιοχές και νησιά όπως για παράδειγμα την Νάξο.

Το πρώτο ξενοδοχείο της περιοχής ήταν η Δροσιά, όπου γίνονταν και χοροί και ήταν προσιτό οικονομικά γι' αυτό πήγαιναν εκεί και άνθρωποι με πιο χαμηλό βαλάντιο.

Ήταν και το κέντρο Μόστρου, που ήταν πιο αριστοκρατικό και το προτιμούσαν άνθρωποι από όλα τα μέρη της Αθήνας.

Το κέντρο Αμυγδαλιές ήταν στην θέση που έγινε αργότερα ο θερινός κινηματογράφος Αλέξανδρος.

Άλλοι θερινοί κινηματογράφοι που έγιναν ήταν η Χαρά, η Ζαίρα και η Άνεσις που παρέμειναν μέχρι την δεκαετία '60 - '70.

Το κέντρο του Γαλατσίου ήταν το Παλιό Τέρμα όπου υπήρχε το καφενείο του Γκούζη και απέναντι το Κέντρο Σουφλί.

Γι' αυτό και τα σαββατοκύριακα μαζεύονταν πολύς κόσμος. Στο παλιό τέρμα υπήρχε και η κλινική του Κολιόπουλου.

Άλλοι γνωστοί γιατροί του Γαλατσίου ήταν ο Τραυλός, ο Βραδής, ο Φερέτος, ο Ντόβας κ.α. Το πρώτο φαρμακείο ήταν πάλι στο Παλιό τέρμα και ήταν Πρινέα - Στασινάκη.

Εκκλησίες είχαμε την Αγία Γλυκερία, τον Προφήτη Ηλία και πιο παλιά επί τουρκοκρατίας τον Άγιο Γεώργιο (Ομορφοκκλησιά), που ήταν τότε ανοικτή και φυσικά αργότερα έγινε και η Αγία Ειρήνη.

Επί Δημάρχου Βασίλη Παπαδιονυσίου, που κράτησε περίπου μια εικοσαετία, έγιναν πολλά έργα, συγκοινωνίες, δρόμοι, πλατείες και το μεγάλο πάρκο του Βέικου.

Αγαπημένο και όμορφο Γαλάτσι, είσαι πάντα στην καρδιά μου.

Γιάκα Βασιλική, Γ' Κ.Α.Π.Η.

Ένα παλιό τοπίο στο Γαλάτσι

Θυμάμαι το Γαλάτσι εκείνη την εποχή και θέλω να σας το περιγράψω με ένα ρομαντικό, όμορφο και διαφορετικό τρόπο.

Σαν μυθιστόρημα, σαν να ζωγραφίζω έναν πίνακα ζωγραφικής. Γιατί έτσι θυμάμαι το Γαλάτσι. Όμορφο σαν ζωγραφιά.

Ήταν λοιπόν ένα ανοιξιάτικο πρωινό, ο ήλιος έλαμπε και φώναζε εκδρομή. Ήταν γιορτινή ημέρα και τα πουλάκια κελαηδούσαν.

Πώς τώρα να σας περιγράψω το περίφημο κονσέρτο τους, την καθαρότητα του αέρα και τη δροσιά του βουνού;

Ας το μαντέψει ο αναγνώστης. «Αγαπημένη μου φίλη, αν επιθυμείς και εσύ όπως εγώ, πάμε να ανεβούμε σε αυτό το βουνό;» παρακάλεσα.

Το λεγόμενο Κωστάκη ή Τουρκοβούνια. Όταν φτάσαμε στην τζιμή του βουνού αφήσαμε το βλέμμα μας να περιπλανηθεί.

Στο πίσω μέρος του, ακριβώς κάτω στους πρόποδες, ανοιγόταν μια όμορφη

κοιλάδα. Κοιτάζοντάς την η φαντασία δημιουργούσε τα πιο απίθανα αριστουργήματα.

Επιτέλους αποφασίσαμε να κατηφορίσουμε. Απολαύσαμε πράγματι μια εξοχή όπου είδαμε η τέχνη να συνυπάρχει με την φύση.

Έβλεπες που και που να ξεπροβάλλουν μερικά τριώροφα και τετραώροφα σπίτια δοσμένα από αντιπαροχές.

Στα μάτια μας φάνταζε σαν ένα μικρό χωριό, όπου το πλαισίωναν γύρω γύρω βουνά και αυτό ήταν το αγαπημένο μας Γαλάτσι.

Δεν σταθήκαμε, θελήσαμε να βολτάρουμε όλο αυτό το πανέμορφο τοπίο. Καθώς προχωρούσαμε παρατηρήσαμε από την χθεσινή έντονη βροχόπτωση ένα πρόχειρο και γρήγορο ποταμάκι που είχε δημιουργηθεί στους χωμάτινους παλιούς δρόμους.

Τα σχηματισμένα ρυάκια του ξεπετάγονταν αφρισμένα εδώ και εκεί.

Οι φιδίσειες κορδέλες του μας μάγευαν. Είχε μια όμορφη απλότητα που θα την ζήλευε και ο καλύτερος ζωγράφος.

Όλο το τοπίο έδινε μια δροσερή γαλήνη. Διακρίναμε κάτι άγριο, ατίθασο, μυστήριο και ασυνήθιστο.

Μετά ένα ύψωμα του εδάφους, μου έκοψε τη θέα. Στην στροφή είδαμε ένα δασάκι. Βρεθήκαμε σε ένα εξάισιο ύψωμα. Πέρα μακριά φαινόταν ο δεύτερος πίνακας.

Δέντρα, λιμνούλες με πάπιες, σπιτάκια με απλωμένες μπουγάδες, δυο – τρία παιδάκια να παίζουν, κατσίκες, προβατάκια, ώ! να και ένας σκαντζόχοιρος.

Οι μάντρες ήταν σκεπασμένες από αναρριχητικά φυτά και γιγάντιους κισσούς.

Μου άρεσε πολύ το Γαλάτσι την παλαιά εποχή, αλλά όπως είναι και σήμερα και πάλι μου αρέσει.

Ρουγγέρη Κλημεντίνη,
Γ' Κ.Α.Π.Η.

Ιδέες Παλιές & Νέες

τα κατακάθια του καφέ

- * τα ποτήρια και γενικά τα γυαλικά λαμποκοπούν αν τριφτούν με τα κατακάθια του καφέ
- * επίσης, τα χαλάκια από την σκόνη καθαρίζουν καλύτερα αν τα τρίψετε με μια βούρτσα που την βουτάτε στα κατακάθια
- * αν τα έπιπλα σας είναι θαμπά, τρίψτε τα δυνατά με στεγνά κατακάθια
- * τα μπουκάλια καθαρίζουν με στεγνά κατακάθια
- * το κατακάθι του καφέ είναι εξαιρετικό λίπασμα για τα λουλούδια
- * πλακάκια από μάρμαρο λάμπουν αν τριφτούν με κατακάθια αφού πρώτα σαπουνιστούν

για να μην πέφτουν τα μαλλιά μας

σ' ένα μικρό μπωλάκι βάζουμε λίγο ζεστό νερό, προσθέτουμε 1 κ.σ. σόδα φαγητού, 1 κ.σ. μηλόξυδο, το σαμπουάν που χρησιμοποιούμε, τα ανακατεύουμε καλά, βρέχουμε τα μαλλιά μας και λουζόμαστε με το μείγμα αυτό.

Καρυδάκη Αγγελική, Α' Κ.Α.Π.Η.

Συνταγές της καρδιάς μας

Νοστιμιές από μούστο

Το Φθινόπωρο ο τρύγος καλά κρατεί και μαζί του και η εποχή του μούστου και όταν έχουμε μούστο, έχουμε και μουστοκούλουρα. Αφράτα και τραγανά κουλουράκια με πετιμέζι, που φτιάχνονται πολύ εύκολα και γρήγορα, είναι θρεπτικά και υγιεινά.

Μουστοκούλουρα από πετιμέζι

Υλικά που θα χρειαστούμε:

7-8 φλιτζάνια τσαγιού αλεύρι που φουσκώνει μόνο του,
1 φλιτζάνι τσαγιού πετιμέζι,
1 φλιτζάνι τσαγιού αραβοσιτέλαιο,
1 φλιτζάνι τσαγιού φρέσκο χυμό πορτοκάλι,
½ φλιτζάνι τσαγιού ζάχαρη,
½ κουταλάκι του γλυκού μοσχοκάρυδο,
½ κουταλάκι του γλυκού σόδα μαγειρική,
½ κουταλάκι του γλυκού κανέλα σκόνη,
½ κουταλάκι του γλυκού γαρύφαλλο,
2 κουταλάκια της σούπας κακάο,
½ ποτηράκι κρασιού τεντούρα ή κονιάκ
και σουσάμι για επικάλυψη.

Εκτέλεση:

Σε μεγάλο μπολ ρίχνουμε τη ζάχαρη, το αραβοσιτέλαιο και τα χτυπώ με σύρμα να ενωθούν. Προσθέτω το πετιμέζι, την τεντούρα και το μοσχοκάρυδο. Διαλύουμε τη σόδα στο χυμό πορτοκαλιού μαζί με το γαρύφαλλο, την κανέλα και το κακάο.

Κοσκινίζουμε το αλεύρι και το ρίχνουμε λίγο - λίγο ζυμώνοντας μέχρι να γίνει μια ζύμη μαλακή να μην κολάει στα χέρια μας. Πλάθουμε τα κουλουράκια ότι σχήμα θέλουμε περνώντας τα από το σουσάμι. Ψήνουμε τα κουλουράκια στους 200 βαθμούς για 20-25 λεπτά.

Μουσταλευριά παραδοσιακή με αλεύρι και μούστο

Υλικά που θα χρειαστούμε:

Για κάθε 4 νεροπότηρα ελαφρά συμπυκνωμένο μούστο χρειαζόμαστε 1 νεροπότηρο αλεύρι για όλες τις χρήσεις.
Καρύδια χοντροκομμένα και κανέλλα σε σκόνη.

Εκτέλεση:

Βάζουμε στην κατσαρόλα τον μούστο και το αλεύρι και ανακατεύουμε μέχρι να διαλυθεί το αλεύρι. Μετά ανάβουμε το μάτι της κουζίνας και ανακατεύουμε συνεχώς να μην σβολιάσει.

Αφού είναι έτοιμη η μουσταλευριά μας την βάζουμε σε πιάτα ή σε μπολάκια, ρίχνουμε τα καρύδια και πασπαλίζουμε με την κανέλλα. Επίσης μπορούμε να φτιάξουμε τη μουσταλευριά και με πετιμέζι αραιώνοντας το με νερό. Στην περίπτωση αυτή η αναλογία είναι 1 ποτήρι πετιμέζι με 2 ποτήρια νερό.

Καλή επιτυχία!!!

Μπερτσάτου Ειρήνη, Α' Κ.Α.Π.Η.

Ξεροτήγανα Χανίων

Υλικά για την ζύμη:

1 κιλό αλεύρι έξτρα φούρνου ή για όλες τις χρήσεις,
70 gr τσικουδιά,
μισό κουταλάκι του γλυκού αλάτι,
νερό όσο σηκώσει ώστε να γίνει η ζύμη σφικτή.

Εκτέλεση:

Βάζουμε όλα τα υλικά σε μια λεκάνη και τα ζυμώνουμε. Όταν η ζύμη είναι έτοιμη, σφικτή, την σκεπάζουμε με μια μεμβράνη και την αφήνουμε να ξεκουραστεί μια ώρα ή την βάζουμε στο ψυγείο. Ανοίγουμε φύλλα πολύ λεπτά ή στο χέρι ή στην μηχανή του φύλλου.

Κόβουμε λωρίδες 4-5 πόντους φάρδος και μάκρος ανάλογο με το μέγεθος του στρογγυλού ξεροτήγανου που θέλουμε να φτιάξουμε.

Παίρνουμε την λωρίδα και αρχίζουμε να την τυλίγουμε στα δυο πρώτα δάκτυλα του χεριού μας κυκλικά, με διαφορά κενού ο ένας κύκλος από τον άλλο περίπου 3 πόντους, μέχρι να τελειώσει η λωρίδα. Στερεώνουμε τις άκρες.

Την πρώτη άκρη με τον πρώτο κύκλο της ζύμης και την τελευταία άκρη με τον τελευταίο κύκλο της ζύμης, πιέζοντας με τα δυο μας δάκτυλα για να στερεωθούν καλά.

Περνάμε στην θέση των δυο δακτύλων μας μια βέργα, 30 με 35 πόντους μάκρος, από κλαδί ελιάς ή άλλου δέντρου και τραβάμε τα δάκτυλα μας.

Η βέργα πρέπει να είναι αποξηραμένη, λεπτή και στέρεα για να μη μας σπάσει την ώρα που τα ψήνουμε.

Σε μια κατσαρόλα μεγάλη, με μπόλικο ελαιόλαδο που βράζει σε σιγανή φωτιά, βάζουμε την βέργα με την λωρίδα της ζύμης που έχουμε τυλίξει και κάνουμε κυκλικές κινήσεις, λίγο γρήγορες και έτσι παίρνει το στρογγυλό σχήμα του το ξεροτήγανο.

Το γυρίζουμε και από τις δυο πλευρές, πάνω και κάτω για να ψηθεί. Όταν είναι έτοιμο το βγάζουμε και το τοποθετούμε σ' ένα σουρωτό, για να στραγγίσει το λάδι. Όταν όλα τα ψήσουμε, τα αφήνουμε να κρυώσουν και τα σιροπιάζουμε σε ζεστό σιρόπι.

Υλικά για το σιρόπι:

2 κιλά ζάχαρη,
ένα και μισό λίτρο νερό,
χυμό από μισό μικρό λεμόνι
και 1 κρασοπότηρο καλό μέλι.

Βάζουμε σε μια κατσαρόλα την ζάχαρη, το νερό και το χυμό λεμονιού και τα βράζουμε μέχρι να δέσει καλά το σιρόπι.

Όταν είναι έτοιμο, βγάζουμε την κατσαρόλα από το ζεστό μάτι της κουζίνας και ρίχνουμε μέσα το μέλι και ανακατεύουμε καλά.

Αρχίζουμε να σιροπιάζουμε τα κρύα ξεροτήγανα, τα βάζουμε σε σουρωτό να στραγγίσουν και μετά πάνω σε ένα τραπέζι που έχουμε απλώσει λαδόκολλα.

Καλή επιτυχία!!!

Περράκη Αναστασία, Γ' Κ.Α.Π.Η.

Αγαπητά μας μέλη, για άλλη μια φορά, μας εντυπωσιάσατε με τα κείμενα σας και μας συγκινήσατε με την αστείρευτη έμπνευση σας. Με γνώμονα πάντα τον στόχο του ΘΗΣΑΥΡΟΥ, που είναι να καταγράψουμε τον πλούτο της καρδιάς, της σοφίας και της ζωής σας, τις εμπειρίες και τα βιώματά σας, συνεχίστε γράφοντας και άλλα κείμενα. Θα τα περιμένουμε με ανυπομονησία για να στήσουμε σύντομα το επόμενο τεύχος μας.

Από όλο το προσωπικό των ΚΑΠΗ Γαλατσίου,
πολλές ευχές σε όλους σας για υγεία και ευτυχία.
Επίσης εκφράζουμε στην Κοινωνική Λειτουργό
Καραντώνη Αγγελική τις θερμές μας ευχαριστίες,
καθώς και σε αυτό το τεύχος,
προσέφερε απλόχερα την πολύτιμη βοήθεια της.

Η ΥΠΕΥΘΥΝΗ:

• Λάμπρου Ελένη
Κοινωνική Λειτουργός

Ο γυρισμός

Αφιερώνω αυτό το ποιηματάκι σε κάθε μετανάστη που ποθεί και πετυχαίνει την επιστροφή στην πατρίδα, αλλά και στις δυνατές φιλίες που δημιουργούνται ανά τον κόσμο και σαν θησαυρός μένουν για πάντα στην καρδιά.

Δυο φίλοι ζούσαν κάποτε
στον κόσμο κάποια άκρη
πίκρες χαρές τους έφερναν
στα μάτια ένα δάκρυ.

Ο ένας ήταν στεριανός
και ο άλλος καπετάνιος
άγρια βουνά σκεπτότανε
και δροσερά λιβάδια
και ο άλλος εταξίδευε
σε γαλανά ακρογιάλια.

Πικρή ζωή εξούσανε
και ο καιρός περνούσε
και ο ένας με τον άλλον
για γυρισμό μιλούσε.

Είναι και οι δυο τους όμορφοι
και δεν ζητάνε πλούτη
γιατί είναι όλα ψεύτικα
μες στην ζωή ετούτη.

Ήρθε μια μέρα ηλιόλουστη
μια μέρα του Απρίλη
και ένας γύρισε ξανά
στον τόπο του ένα δείλι.

Αντίο λεν τα χείλη τους
και η καρδιά μια ευχή
πριν κλείσει χρόνος φίλε μου
να είμαστε μαζί.

Τσιαμτσιούρη Ηλέκτρα,
Β' Κ.Α.Π.Η.

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ & ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΔΗΜΟΥ ΓΑΛΑΤΣΙΟΥ Κ.Α.Π.Η. ΓΑΛΑΤΣΙΟΥ

Διευθύνσεις και τηλέφωνα των Κ.Α.Π.Η. του Δήμου μας

Α' Κ.Α.Π.Η.: Ορφέως 20, Λαμπρινή • Τηλ.: 210 29.13.064, 210 22.21.910

Β' Κ.Α.Π.Η.: Πυθαγόρα 7, πλησίον Δημαρχείου • Τηλ.: 210 21.37.701, 210 21.35.053

Γ' Κ.Α.Π.Η.: Ελ. Βενιζέλου 41, Πλατεία Κύπρου • Τηλ.: 210 29.16.552, 210 21.38.063

Δ' Κ.Α.Π.Η.: Τσακάλωφ 33 και Ξάνθου • Τηλ.: 210 29.34.698, 210 29.34.009

